

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20.11.2019 odvolání obžalované L. I. Ž. nar. , podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 4. září 2019, sp.zn. 8T 137/2018, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 4.9.2019, sp.zn. 8T 137/2018 byla obžalovaná L. I. Ž. uznána vinnou přečinem kuplířství podle § 189 odst. 1 alinea první, alinea druhá tr. zákoníku a odsouzena byla podle § 189 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 tr. zákoníku jí byl dále uložen peněžitý trest ve výši 20 000,- Kč, který tvoří 50 denních sazeb po 400,- Kč. Pro případ, že by tento trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl obžalované podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho měsíce. Konečně podle § 70 odst. 2 písm.a) tr. zákoníku byl obžalované uložen trest propadnutí věci a to mobilní telefon Huawei bílé barvy, notebook HP 250G4 černé barvy, sešit A4, stolní kalendář, 2 listy linkovaného papíru a 1900,- Kč.
2. Podle skutkových zjištění nalézacího soudu se obžalovaná protiprávního jednání dopustila tím, že v období nejméně od března 2017 do 13.6.2018, kdy byla zadržena a byly u ní provedeny domovní prohlídky, prostřednictvím veřejně dostupných inzertních serverů, lákala dívky k poskytování sexuálních služeb za úplatu v privátu v bytě na adrese a od září 2017 v bytě na adrese a takto zjednané dívky vyfotografovala a fotografie umístila na internetové stránky a na různé erotické portály, zajišťovala jim reklamu a domlouvala zákazníky, stanovila podmínky, za kterých budou prostituci provozovat včetně pracovní doby a též ceny za poskytované sexuální služby za úplatu skutečně poskytovaly a ze svého výdělku odevzdávaly obžalované za každého klienta částku 600,- Kč a 100,- Kč na reklamu.
3. Výše citovaný rozsudek soudu I.stupně napadla obžalovaná včasným odvoláním, směřující proti všem jeho výrokům. Je toho názoru, že má-li být aplikována norma trestního zákoníku, je nezbytné nejdříve specifikovat státem chráněný zájem tak, aby bylo možno konstatovat jeho ohrožení jejím jednáním. Ust. § 189 tr. zákoníku cílí především na ochranu důstojnosti osoby provozující prostituci. V širším kontextu mezinárodních norem je pak snahou implementovat ochranu před otroctvím a jednáním, které je otroctví podobné atd. V uvedené souvislosti pak má nepochybně smysl odpovědět si na otázku, zda byla v postavení rovném dívkám, zda se jednalo fakticky o smlouvu a vzájemnou spolupráci, či zda a v jaké míře je zastoupen prvek nedobrovolnosti, ponížení, ohrožení důstojnosti, apod. Nelze přitom zohledňovat morální hledisko, neboť to postihuje již prostituci jako takovou, přičemž trestní zákoník již nikoliv. Skutečnost, že dívka si mohla privát dohledat, domluvit se na spolupráci a dle své vůle

kdykoliv odejít, nijak nenasvědčuje úvaze o ohrožení důstojnosti. Je zřejmé, že soud svojí úvahou cílí na skutečnost, že jiná osoba profituje na sexuálních službách poskytnutých další osobou. Toto jednostranné hledisko je však nutno podrobit vždy zkoumání v konkrétním kontextu, neboť z její strany byly nepochybně poskytovány služby těmto dívkám, které si nebyly ochotny zajistit samy, nicméně vyžadovaly je – zejména formální závazek plynoucí z nájemní smlouvy či hygienické zázemí a alespoň elementární bezpečnost např. prostřednictvím kamerového systému. Ze svědeckých výpovědí je zřejmé, že dívky se věnovaly prostituci již před setkáním s ní a zřejmě i po odchodu z privátu. Žádný důkaz pak nenasvědčuje tomu, že by jakkoliv přiměla či přesvědčila dívky k prostituci. Je diskutabilní takovouto spolupráci nazvat prospěšnou, nicméně nelze ji bez dalšího odsoudit jako škodlivou. Je-li dívek více, je mezi nimi určitá spolupráce, pak jsou lépe chráněny před potenciálně nebezpečnými klienty. V rámci úvahy de lege lata je namísto aplikace zásady ultima ratio upravené v ust. § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Namítá, že najmutí předpokládá závazek úhrady za poskytnutou službu. Ona se však nezavázala někomu uhradit za provozování prostituce úplaty, ani jí nepřišla. Finance si dívky vydělaly samy svojí aktivitou. V tomto směru je pak zřejmé, že to byly právě dívky, které si na služby spojené s péčí o privát spíše najaly ji, neboť jí poskytly úplatu za svou činnost. Pokud jde o termín „zjednat“ pak toto slovo nelze bez dalšího ztotožnit s termíny „dohodnout“, „smluvit“, zákonodárce toto slovo použil nepochybně cíleně. Slovo „zjednat“ svým významem je blíže slovům „zařídít“, „zajistit“ tj. vyvíjet aktivitu, která zacílí na konkrétní osobu, kterou takto k provozování prostituce přivede. Lze si legitimně položit otázku, zda zákonodárce pod takovou aktivitu mínil podřadit i dohodu či smlouvu. Pokud jde o termín „kořistění“, pak poukazuje na podstatu uvedeného slova a je nepochybné, že tento termín zákonodárce užil v úmyslu zdůraznit nedobrovolnost poskytnutí takové úplaty. Kořen slova se odvíjí od slova „kořist“, tj. pojem v biologickém slova smyslu (oběť predátora), či válečném smyslu (tj. majetek hmotné i nehmotné povahy, který byl opatřen vojenskou, resp. násilnou aktivitou). Pojem kořistit je tedy nepochybně spojen s užitím násilí, ať fyzického či psychologického a jeho užití tedy z logiky věci vylučuje jakoukoliv dobrovolnost. Pokud tedy nebylo prokázáno užití násilí či donucení či jakýkoliv prvek nedobrovolnosti, nelze hovořit o kořisti nebo kořistění. Závěrem obžalovaná navrhla, aby soud napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl tak, že ji zproští viny v celém rozsahu, neboť nebylo prokázáno, že se dopustila trestného činu. U veřejného zasedání obžalovaná uvedla, že v případě, že ji odvolací soud shledá vinnou, tak aby zmírnil peněžitý trest, včetně trestu náhradního.

4. Odvolací soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu, z podnětu podaného odvolání, zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo a poté dospěl k následujícím závěrům.
5. Trestní řízení proti obžalované bylo v zásadě vedeno v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, včetně procesních ustanoveních zabezpečujících ochranu jejich zákonných práv a zájmů, práva na řádnou obhajobu nevyjímaje. Soud I.stupně v hlavním líčení provedl většinu reálně dostupných, pro věc podstatných důkazů, způsobem odpovídajícím ust. § 2 odst. 5 tr. řádu, které následně zhodnotil jednotlivě, v jejich souhrnu a všech vzájemných souvislostech, jak předpokládá ust. § 2 odst. 6 tr. řádu.
6. Soudem I.stupně byla správně zjištěna doba a místo spáchání trestné činnosti obžalovanou, způsob jejího provedení. Obvodní soud pro Prahu 2 svá skutková zjištění důvodně opřel zejména o výpovědi svědkyň – prostitutek, důkazy listinné a částečně i o výpověď obžalované.
7. Přečinu kuplířství podle § 189 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo jiného přiměje, zjedná, najme, zláká nebo svede k provozování prostituce, nebo kdo kořistí z prostituce provozované jiným. Objektem trestného činu kuplířství je ochrana mravnosti a svobodného rozhodování člověka v sexuální oblasti. Z konstrukce základní skutkové podstaty § 189 odst. 1 tr. zákoníku je zjevné, že trestné jsou podle tohoto ustanovení dva druhy jednání; alinea první postihuje

jednání spočívající ve zjednání, najmutí, zlákáni a svedení jiného k provozování prostituce, alinea druhá sankcionuje kořistění z prostituce provozované jiným. Podle tzv. právní věty rozsudku nalézacího soudu se obžalovaná označeného přečinu dopustila tím, že jiného zjednala a zlákala k provozování prostituce a kořistila z prostituce provozované jiným.

8. Obžalovaná ve svém odvolání i ve své výpovědi v řízení před nalézacím soudem předně popírá, že by někoho zjednala k provozování prostituce, vše bylo na bázi dobrovolnosti. Zjednání je samotné uzavření smlouvy či dohody (i konkludentní), jejímž obsahem je provozování prostituce. Musí zde tedy být projev vůle obou stran a to jak kuplíře, tak i osoby provozující prostituci, přičemž nezáleží na tom, zda taková osoba s prostitutí začíná, nebo ji už v minulosti provozovala. Prostitucí se pak rozumí pohlavní styk s jinou osobou nebo osobami za úplatu. Ze skutkových závěrů soudu I.stupně vyplývá, že obžalovaná poskytla zejména dívkám - prostitutkám, které vypovídaly u hlavního líčení, priváty v [REDAKCE] s tím, že zde budou poskytovat sexuální služby za úplatu zákazníkům, kdy těmto dívkám mj. zajišťovala reklamu a domlouvala zákazníky, stanovila též ceny za poskytování sexuálních služeb, kdy zjevně došlo k dohodě mezi obžalovanou a těmito ženami, že za určitých podmínek budou provozovat prostituci. Za účelem provozování prostituce také obžalovaná dívky vyfotografovala a fotografie umístila na internetové stránky a na různé erotické portály. Není tedy žádných pochyb, že uvedené jednání naplňuje znak zjednání jiného k provozování prostituce, neboť je zřejmé, že způsobem popsaným ve skutkové větě zjednala ženy pro poskytování sexuálních služeb s jinými osobami za úplatu. Soud I.stupně v daných souvislostech příléhavě zdůraznil, že podstatou zjednání jiného k provozování prostituce je především dohoda o tom, za jakých podmínek bude prostituce vykonávána, přičemž taková dohoda nebyla vyčerpána jen dohodou o místě provozování prostituce, ale týkala se i zjednání bližších okolností o konkrétním způsobu provozování prostituce (peněžní částky požadované za pohlavní styk, způsob odevzdávání peněžních prostředků mezi obžalovanou a dívkami apod.) Samotná skutečnost, že dívky vykonávaly prostituci dobrovolně, nemá na naplnění předmětného zákonného znaku žádný vliv. Obžalovaná ve svém odvolání rovněž zpochybnila druhou alternativu naplnění uvedeného přečinu, totiž kořistění z provozování prostituce jiným, proto odvolací soud poznamenává, že podle ustálené soudní judikatury kořistěním z prostituce provozované jiným se rozumějí jakékoliv způsoby získávání majetkového prospěchu z prostituce provozované jiným za podmínky, že lze dovodit, že pachatel využívá vědomě svého vztahu k osobě provozující prostituci. V tomto případě obžalovaná, za účelem provozování prostituce, zprostředkovala prostitutkám užívání privátů. Ze skutkových zjištění obvodního soudu jasně plyne, že o naplnění uvedených zákonných znaků nejsou žádné pochybnosti. Odvolací soud proto uzavřel, že nalézací soud správně posoudil jednání obžalované jako zjednání, spáchané shora popsaným způsobem a zlákáni, tj. prostřednictvím inzerátů, jiného k provozování prostituce a kořistění z provozování prostituce jiným, avšak pochybil, pokud toto jednání neposoudil jako souběh dvou trestných činů, neboť každá alinea je samostatnou skutkovou podstatou. Nicméně s ohledem na absenci odvolání státního zástupce nemohl odvolací soud tuto chybu napravit, když je vázán ust. § 259 odst. 3 tr. řádu a zásadou zákazu změny k horšímu, jestliže by uznal obžalovanou vinnou dvěma trestnými přečiny a v důsledku toho by jí ukládal trest v režimu úhrnném podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku, tj. za dva úmyslné trestné činy.
9. Při přezkoumání výroku o trestu odvolací soud konstatoval, že obvodní soud při svém rozhodování vycházel ze všech rozhodných hledisek uvedených v § 39 odst. 1 a § 55 odst. 2 tr. zákoníku. Lze konstatovat, že uložený trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let, plně vystihuje konkrétní stupeň společenské škodlivosti stíhaného jednání, osobní poměry obžalované a dobré možnosti její nápravy. Uložením trestu odnětí svobody v první polovině zákonné trestní sazby ust. § 189 odst. 1 tr. zákoníku, která činí šest měsíců až čtyři léta, se stanovením tříleté

zkušební doby, obvodní soud dostatečně zohlednil trestní bezúhonnost obžalované a časový odstup od projednávání trestné činnosti. Trest je výrazně výchovného charakteru, rozhodně jej nelze považovat za nepřiměřeně přísný a podmínky pro jeho zmírnění nejsou dány. Správně byl obžalované rovněž uložen peněžitý trest ve výměře 20 000,- Kč, a pro případ, že by tento trest nebyl ve stanovení lhůtě vykonán, byl uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho měsíce. S ohledem na majetkovou podstatu trestné činnosti, kdy cílem odvolatelky bylo získat majetkový prospěch a nepochybně jej v nezjištěné výši získala, není výše tohoto trestu nepřiměřená, jestliže obžalovaná je mladá zdravá žena a zajisté, při současném převisu nabídky slušně placených pracovních míst, je schopna vygenerovat takovýto obnos. Rovněž uložení trestu propadnutí věci je namístě, neboť se týká věcí, které byly nástrojem trestné činnosti páchané obžalovanou, přičemž ve smyslu ust. § 135a tr. zákoníku nástrojem trestné činnosti se rozumí věc, která byla určena nebo užita ke spáchání trestného činu, včetně plodů a užitků.

10. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem dospěl odvolací soud k závěru, že soud I. stupně v napadeném rozsudku učinil věcně správné rozhodnutí o vině a trestu, které ve všech směrech odpovídá zákonu a ani řízení předcházející tomuto rozsudku netrpí žádnými nedostatky. Proto odvolací soud nemohl rozhodnout jinak, než že podané odvolání podle § 256 tr. řádu zamítl jako nedůvodné.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek.

Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje nejvyšší soud (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 20. listopadu 2019

Mgr. Jan Kareš, v.r.
předseda senátu

Vypracovala: JUDr. Miroslava Straková